

בצורת הצרפתי יש הרבה חולים, מציעים לא להחזיר את הרופא והחרבשת לצרפת, אלא להעביר אותם יחד עם האנשים. לנו היה כבר הצווח שלנו. הצווח היה פליטים שלוו את האניה הצרפתית, שאחה אי אפשר היה להמשיך בגלל קלקול, אבל לנו היה צווח רפואי שלנו והיה חבל לקחת שני צוותוח. בכזו החלט לקחת אותם כי בין הפליטים מצרפת היו הרבה אנשים לא כריאים. והם כבר ידעו את הטפול באנשים האלה. את המזון לא העכרנו כי זה היה לרקת זמן. אמרנו לנו יש ממילא אנחנו לא יכולים לקחת מעל הקבול. וכך נדמה לי שמה שהעמסנו באיטליה והאנשים מצרפת האניה הגיעה מעל הקבול שלה. ואז הצרפתים חזרו בכוחות עצמם איך ומה זה לא ענין אותי. לי היחה רק בעיה אחת, איך בערפל הזה לחזור לכורון. איטליה. ופתאום למרות הידע והניסיון של הקפטן האיטלקי עלינו על שרטון. תראי, אנחנו בכזו היינו כלים בלחי לגליים. פרט למגדלי אור שהיו לאורך החוף, האיטלקי, ומי שלא זוכר את הים הטירני כאשר מהקרביס למונטה קריסטו, משם לצפון לכורון לה ספציה, איפה שהוא כאחת הנקודות האלה נגענו בחוף. ואני משדר שאנחנו עולים על שרטון, והקפטן עומד ומתכה שחבוא קצח רוח ויהיו גלים וקצת נשתחרר, בנתים אנחנו תקועים על החוף. הוא מצליח להשתחרר כעבור שעתים, עוד לילה, אם זה היה קורה בשעו הכורך, לא ידענו מול איזה מקום אנחנו נמצאים, יש בחי. דייגים ומשרה וכו. וכו. לא בעיה לעלות על האניה ולגלוח שהיא תקועה עם מעפילים. עדה מבריקה ואומרת אהם חייבים להחליץ בעזרת עצמכם, אין לי אפשרות ער הבוקר לשלוח משהו לעזרתכם. אנחנו הצלחנו איך שהוא לדרת, עשינו ספירה בטע יש עוד מקום והחלטנו לא להעמיס יותר על החוף האיטלקי. יש לנו מספיק דלק יש לנו הכל. קבלנו הוראות להפליג, צריך רק להזביר שמקרים נאלה בעליה כ' היו, גס. בארבע. תריווח, מה שלא הזכרתי, פתאום קבלנו הוראה לשנות את הכורון. הפלגנו לכורון של צפון אפריקה, ושם מול טוניס קבלנו מספר סירות והביאו לנו עולים צפון אפריקאים. היחה להם בעיה שבאניה שלהם היה קלקול והיותם על החוף סכן את כל העסק הזה. נגשנו והעמסנו, הים היה מאד שקט, סירות האלה הגיעו ער לאניה והעלו את האנשים. בין האנשים שהעלנו היה רב מרוקאי שהיו לו אדבע נשים. אני מספר את הספור הזה. כי בעבור יומיים הוא רצה שנוריד סירה והוא יחזור למרוקו, כי היחה לו בעיה שכל ארבעת הנשים רצו שהוא יישן אהן. ברור שאי אפשר בתנאים שלנו לשמור מקום לכל אחת מן הנשים שלו. שם ממילא היו כמו סרדינים. היחה בעיה של צפיפות, בכל אופן התחיל. ריב בין הנשים והמסכן הזה החליט שזה לא כשבילו, והוא רוצה לחזור. הוא העיר אותי בלילה, הספקתי רגע אחד לנוח, ואז מרים הרב המרוקאי רוצה סירה לחזור למרוקו. היה צריך להתזיק אותו יום יומיים שירגע, ואחכ להסביר לו שאי אפשר לחזור, את זה יצטרכו לפחור בארץ ולא אנחנו הכחוכת. ~~בידה אהדי עשו בדרך כל מיני סיפורים,~~ בין המרוקאים האלה היה ספור מענין, שם היו כמה חברה שהיו מאורגנים ה כהגנם ולמדן להשתמש בנשק. בשלכ מסוים החלטנו שהם יהיו באותה קבוצה של אנשים שאחם שהם יהיו

היה זה
 1480000

7. התנאים
 7. סיבות

וכך היה. אחד היה דמות שבהשוואה לכל היהודים המרוקאים הספרדיים, גובה נורמלי
 נמוך לא משהו מיוחד, היה שם טרזן אחד לא רגיל. זה היה בדצמבר 1948, זה היה כאשר
 יעל נולדה ואני בדרך יעל נולדה בנובמבר 1948. חזרנו לארץ בפסח 48 ארצה. והיינו
 כבר בחיל הים, עם האניה יחיעס. היא נתפשה והיינו בקפריסין. ואז כאשר התכרר שחנה
 בהריון, אז הקלו עלינו את היציאה מקפריסין ועלינו ארצה, היינו מול חיפה כיום
 האחרון של הקרבות בחיפה. אי אפשר היה להכנס לנמל. הישראלים שהיו על האניה אומרים
 לקפטן אם אתה רוצה להשאר גחיים, (היתה בריחה המונית של ערבים מחיפה), הקפטן אמר
 בלי הרואה מן החוף אני לא זז. לבסוף הוא קבל אח המרות שלנו, ואמרנו לו שאנחנו
 רושמים כספר האניה שאנחנו התלטנו בגלל הקרבות בחיפה להפליג לכוון יפו חל אביב.
 שכחתי לספר שתוך כדי הרכוח עם הקפטן, יצאה סירה מנוע עם חבר העוגן, מספינה של
 סולל בונה ואמר לנו כאן קרבות כל הלילה ואנחנו בטוחים שאנחנו מנצחים, איך
 בנמל כבר אף בדיטי אחד, איך מה להוריד כאן אח האנשים, ואנחנו מודיעים לחל אביב שאחם
 בדרך ליפו. הוא הבין שזו אניה שבאה מקפריסין כבר לא היינו צריכים להסחיר אח האנשים
 כלם היו על הספון. לעלוח את האנשים על הספון זה ובר שהם לא היו רגילים כל הימים
 האלה, באוחר יום כבר הגענו לגבעת ברנר. בנמל כיפו עמד יגאל אלון, שכא לראות מי בא
 עם האניה וכו'. ואם אני לא טועה זה היה שלמה טנא הוא היה אחנו באניה כאחד מן
 המלווים, הוא גם כתב על זה, הוא היה סופר, אנחנו יורדים למטה, יגאל שמח לפגוש
 אותנו, ואמר לי ולחנה יש לכם שבועים זמן, אחכ חקבלו הודעה איפה עליכם להחיצב.
 המפקד אומר ואנחנו שומעים. באותו יום אהבנו לגבעת ברנר, אני זוכר שעכרו השבועים,
 ואנחנו מקבלים הודעה להתיצב במלון "בריטול" זה בבן יהודה, ופוגשים שם עוד כעשרה
 מהפלוגה הימית. חלק אנחנו מכידים מאיטליה, פרט לאכרהט ערפד זל. שנדמה לי הוא לא
 היה איש הפלוגה הימית, היה כבר אז איש ע שנשא אח האסיקסה המפלגתי. איש אמרנים
 של גרשון זק שמונה פי בן גוריון כאיש הממונה על חיל הים. איש אמרנים מכחינה
 מפלגת פוליטית. יתר האנשים אלה היו הישרולקים, אליעזר קליין. ככל אופן
 אנשים שאחם עכדנו כעליה כ', כאשר החחילה הישיבה החתבר שזו הישיבה הראשונה של
 מטה חיל הים, למעשה עלינו הוטל להירח המיסדים. היה צחוק אדיר, שאלנו ממה עושים אח
 החיל, אמרו לאט לאט. חלק מאניות המעפילים, אנשי סולל בונה עוכדים עליהם, עלי הוטל
 ענין של הקשר. וכן על חנה למרוח שהיתה בהריון. עוכוה שחנה ער שבועים לפני הלידה
 היתה אתנו בחיל הים. מטה חיל הים נוסד במלון "סן דמו". כאשר החחלנו להכניס איזה שהוא
 ציוד לתוך החדרים, והחחלנו לסדר שם מכשירי קשר. חיל הים נוסד בתל אביב כמלון סן דמו.
 עי האופדה הישראלית. הקשר החחיל להתפחת, אנשי סולל בונה מצאן חמיד את הדרך לעלוח
 על האניות שנחפשו על ידי האנגלים, ולרוב רוכזו בנמל חיפה,

אלה עכור, הצנורות, שרידי מזון שהיו בקופסאות, דלק, נאכפו עי אנשי סולל בונה.
מה שחשוב שהם הקרירו מן הסליקים את מכשירי הקשר. כלומר היו כאן לא פחות מכשירים
ממה שהיו לנו אניוח. בהחלה ברגע שכ שהכריטים הלכו האניוח האלה היו שלנו.
ואז לא היה צריך לעשות פעולה בין לאומיה מבחינת ניירת וכו'... ולאט לאט החחילו
להעביר את האניוח האלה מסירות דייגים, מכלום נעשו וברים. אנשי המספנות החקיני
אם היה תוחח אנטי אוירי. זו היתה אימרוביזציה פנטסטית של אותם הימים. חזור
מכשירי הקשר. התחילו לצייד את האניה במבונח יריה, או תוחח אנטי אוירי.
אני זוכר שאחת האניות שהיתה כבר מצוידת רצו לגמור את הקשר שלה בתל אביב, יעמדה
לא רחוק ממטה חיל הים, הגיעה לנמל. ובדיוק באותם הימים היו הפצצות בחל אביב,
אני זוכר שאני עומר על מרפסת חדר הקשר, ואני רואה. מפציצים ממש מעל
הכר. המצרים מפציצים, ואנחנו רואים שבכוון כחי המלון נופלות פצצות, ופתאום
שומעים תוחח יורה זה היה כאילו לשמוע במדבר פעמונים של כנסייה. החברה לא שאלו
הרבה, ראוי שאלה בטוות של היריות וירו בחוחת. האניה של חיל הים יורה באוירונים.
נחזור לספור של הכחור המרוקאי:

אני נוסע בדרכי. ערכי מותרם מאתו המחסנים ביפו, מכונני טובה מאד, מכונני
שהיחה לרשות יחידת הקשר. ונוסע לבקר בבית אח חנה ריעל. מרחוקי אני רואה מול
הקיר של בית העלמין הישן ביציאה מחיפה, אני רואה מבוניות משני הצדדים עומדים,
אני מיד מבין שיש מחסום. אנחנו מובנים על אפריקל מאי ^{56 48} היחה החארגנות של חיל הים,
בארגוסט אני בין הנשלחים לברוק מה מצב של חיל הים הכריטי בחיפה, ומעבירים ביות
אחר במשאיות את כל הציוד וכל הפמליה של חיל הים לסטלה מריס. משרדים, אינתי
גרים באחר. מבחי המלון שאחר כך החכרר שהוא מסוכן מבחינת יציבות שלו. ואנחנו
מחילים להסדר בכחים פרטיים.

אני במכונני בדרך, עוצר לפני המחסום הזה, נסעתי לבד, ומחקרב, פחאום אני שומע
צעקות, אני מחקרב לא תזיחיה כדי לא לקבל אח כל הזעם. מסחבר שזו היחה הפגנה
במחסום של חיילים, שלא נחנו לרכב להכנס לחיפה ולא נחנו לצאת, מפני שאנשים לא
לקחו טרמפיסטים. אני קצת מסחכל על. מה שנעשה, אני רואה את המרוקאי שלי עומד
עם אבנים כאלה ביד, וכונה ומוסיף עוד ועוד ועוד למחסום. אני מחקרב, ואז הוא
עושה תנועה כזאת כמו ישו, מפני שהוא היה ענק, "זה קוונדט המפקד שלי המפקד שלי,"
הוא נגש אלי מחבק אותי וכו'. בלי ששמעתי הכינוחי מה שהולך, אני לוקח אוחו הצדה
ואומר לו אני מוכרח לנסוע נולדה לי בת, הוא מנשק אותי, אבנים התחילו לעוף הצדה,
הוא נעלם ואני ממשיך. המחסום נעלם. החברה שעשו את המחסום היו כבר מגויסים.
ספורים של המרוקאים שלנו והוא היה המוביל של התבורה. מזל שהכרתי אוחו וכך
הגעתי הביחה, בסדר?

היה לי מקרה מענין מאד, בין היוניס באניה של יחיעס, היה בחור שבקר אותי הרבה
פעמים הוא היה פועל בסוללי בונה באזור גבעת ברנר. הדבה פעמים קפץ לראוח מה שלומנו.